

Б. — А националниятъ подемъ трѣбва да проникне навсѣкжде и въ всичко у насъ. — После, къмъ Зафирова и къмъ Тинка: — До виждане !

Т. — Азъ... — Като че иска да се обърне за нѣщо къмъ Борова, но се спира. Боровъ излиза, придруженъ отъ Зафирова до свода.

3. — Връщайки се, следъ кратка пауза — Голѣма е радостта ми, като виждамъ, какъ всѣки у насъ трепти отъ желание да помогне на отечеството въ тази война — кой съ каквото може. Голѣма е радостта ми, като виждамъ, какъ въоръжениятъ българинъ дори надмина границитѣ на нашия нѣкогашенъ идеалъ отъ освободението — цѣлокупна България. А още по-голѣма е радостта ми, че въ това велико народно дѣло е взелъ участие и моятъ синъ, моятъ единичкъ синъ, ако азъ не можахъ да бѣда тамъ — на фронта.

Т. — Татенко !

3. — Сѣда и почти на себе си: — Моятъ синъ изпълни отечествения си дългъ и наистина би могло да бѣде вече по-близо до насъ. Но... синътъ на поборника трѣбва да остане на поста си до последния моментъ, — до свършека на войната.

Т. — Татенце, но... но нима Митко...

3. — Сепнато, става: — Какъ? Да падна на молба, за да бѣде изтегленъ Митко отъ фронта? Кой може да помисли това?

Т. — Ахъ, не, татенце, азъ...

3. — Пресича: — Не. Но ти бжди спокойна, моето дете. Войната, може би, нѣма да трае още дълго и Митко ще се върне. Ще се върне пълненъ офицеръ, а може би и обсипанъ съ ордени за храбростъ. — После: — Ахъ, какъ ще го посрещна тогава! Ще му кажа: баща ти те дарява съ всичко, което притежава, като достоенъ неговъ синъ и достоенъ синъ на отечеството!

Т. — Татенко !

3. — И страната ни, следъ спечелената война, ще бѣде велика; въ нея само шастие ще ви чака, мои деца. Ние, старитѣ ветерани, тогава не ще сме, може би, между живитѣ, но поне ще умремъ спокойни за вашето бѣдеще и за бѣдещето на България.

Т. — Татенко !